

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 9T/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121010806
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Krivošík
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2022:2121010806.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava, samosudcom JUDr. Branislavom Krivošíkom, v trestnej veci obžalovaného: R. U., nar. XX.XX.XXXX v Smoleniciach trvale bytom K. XXX, Siladice, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, § 207 ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a § 207 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 25.11.2022, takto

rozhodol:

rozhodol:
Obžalovaný
R. U., nar. XX.XX.XXXX v K.,
trvale bytom K. XXX, K.,

sa uznáva za vinného, že

v období od 03.07.2020 až doposiaľ v Trnave ani na iných miestach na území Slovenskej republiky úmyselne riadne a včas neplatil výživné na svojho maloletého syna M. C. , nar. 05.07.2013, bytom u matky K. C. v Trnave, E. 5, i keď mu vyživovacia povinnosť vyplývala priamo zo T. o rodine a výška vyživovacej povinnosti bola určená rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 07.04.2014, sp. zn. XXP/XX/XXXX-XX, právoplatným dňa 30.04.2014 a to tak, že je povinný prispievať na výživu maloletého syna M. C. sumou 120,-€ mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky K. C., pričom výška výživného bola s účinnosťou od 30.09.2020, rozsudkom Okresného súdu Trnava, zo dňa 22.02.2021 sp. zn.13P/70/2020, právoplatným dňa 20.03.2021, zvýšená zo sumy 120 eur na sumu 180 eur mesačne a hoci si bol obžalovaný Ľuboš U. vedomý tejto vyživovacej povinnosti voči maloletému synovi M., ako aj odsúdenia za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 29.06.2020, sp. zn. 4T/45/2020, právoplatným dňa 11.07.2020, ktorý mu bol doručený dňa 02.07.2020, nejavil vážny záujem nájsť a udržať si stále zamestnanie a zabezpečiť si pravidelný zdroj príjmov, z ktorého by mohol výživné uhrádzať a o sprostredkovanie zamestnania nepožiadal ani úrad práce, pričom na výživu syna M. obžalovaný od mesiaca júl 2020 prispel len dňa 11.11.2020 sumou 230,- eur, čím mu za obdobie od 03.07.2020 do mesiaca november 2022 (vrátane) vznikol dlh na výživnom vo výške 4.810,- eur,

teda

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, uvedený čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas a v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch bol za taký čin odsúdený,

čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, § 207 ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a § 207 ods. 3 písm. c) Trestného zákona

a odsudzuje sa:

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Na podklade obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava zn. 1Pv 414/20/2207-14 zo dňa 19.04.2021, súd vykonal hlavné pojednávanie. Súd na hlavnom pojednávaní, po tom čo obžalovaný neurobil žiadne z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 Tr. por., nakoľko boli splnené podmienky na to, aby súd mohol vykonať hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného v zmysle § 252 ods. 2 Trestného poriadku, vykonal dokazovanie prečítaním výpovede obžalovaného z prípravného konania zo dňa 15.02.2021, výsluchom svedkyne-poškodenej K. C., a postupom podľa § 269 Tr. por. sa súd oboznámil s listinnými dôkazmi a to: potvrdenie o vklade sumy 230 eur na účet (č.l. 24), rodný list mal. M. (č. l. 25), rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 07.04.2014, sp. zn. 19P/12/2014 (č. l. 26), potvrdenia o návšteve školy (č.l. 28), spis Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4T/45/2020, a z neho trestný rozkaz zo dňa 29.06.2020 a doručenka o prevzatí trestného rozkazu obžalovaným, správy ÚPSVaR Piešťany a ÚPSVaR Trnava (č. l. 35-36), správa Soc, poisťovne, pobočka Trnava (č. l. 37-38), správa exekútora Mgr. A. (č. l. 44-46), správa Geodetického a kartografického ústavu C. (č. l. 51-52), výpis z LV č. 57, k. ú. K. (č. l. 71), tabuľka plnenia výživovacej povinnosti (č. l. 72), výpis z bankového účtu vedený vo VÚB IBAN: SK XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX za mesiac 07/2020 a 11/2020 (č. l. 101-109), rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. XXP/XX/XXXX zo dňa 22.02.2021, rozhodnutie ÚPSVaR Trnava o poskytovaní náhradného výživného poškodenej.

*** Výrok o vine ***

Na základe takto vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní súd hodnotiac produkované dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. dospel bez akýchkoľvek rozumných pochybností k záveru, že skutok sa stal tak, ako je uvedené v skutkovej vete tohto rozsudku, tento napĺňa všetky zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) a písm. c) Tr. zák. a dopustil sa ho obžalovaný U., ako všeobecne trestne zodpovedný subjekt.

V prejednávanej trestnej veci nebolo sporné, že obžalovaný je otcom mal. M. C.. Napokon táto skutočnosť je zrejmá i z rodného listu maloletého. Spornou nebola ani skutočnosť, že obžalovanému vyživovacia povinnosť na maloletého vyplýva zo Zákona o rodine a jej rozsah mu bol určený právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 07.04.2014, sp. zn. 19P/12/2014, právoplatným dňa 30.04.2014 v rozsahu 120 eur mesačne a s účinnosťou od 30.09.2020, rozsudkom Okresného súdu Trnava, zo dňa 22.02.2021 sp. zn.XXP/XX/XXXX, právoplatným dňa 20.03.2021 bola výška výživného zvýšená na sumu 180 eur mesačne, ktoré výživné je povinný plniť k rukám matky K. C. vždy do 15. dňa v mesiaci vopred.

Svedkyňa - poškodená K. C. na hlavnom pojednávaní potvrdila, že obžalovaný k jej rukám od 03.07.2020 do podania obžaloby neplnil vyživovaciu povinnosť pravidelne a v plnej výške, pričom za celé toto obdobie jej poukázal iba jednu platbu na výživné spolu v sume 230 Eur, pripísanú na jej účet dňa 11.11.2020, čo bolo preukázané okrem v tomto smere zhodnej výpovede obžalovaného, aj listinným dôkazom - potvrdením o vklade (č.l. 24) a výpisom z bankového účtu poškodenej za november 2020 (č. l. 106). Svedkyňa - poškodená dodala, že obžalovaný na výživné neprispieval inou formou ako peniazmi, o syna sa nezaujíma a ich spoločnosť nevyhľadáva a od 01.09.2021 je jej vyplácané náhradné výživné, čo vyplýva z rozhodnutia ÚPSVaR Trnava, zo dňa 22.11.2021.

Obžalovaný spáchanie skutku vo svojej výpovedi v prípravnom konaní ani nepopieral. Bránil sa v podstate iba tvrdením, že výživné platil podľa svojich finančných možností, a nakoľko utrpel úraz,

je 5 rokov nezamestnaný, živnosť zrušil a viac sa nezamestnal. Nepoberá žiadne sociálne dávky nahrádzajúce príjem, nepožiadal o invalidný dôchodok a nie je evidovaný ani ako uchádzač o zamestnanie na úrade práce. Býva u matky, táto mu vypomáha aj finančne a má príležitostné príjmy z brigád a výpomocí cca. 100 eur mesačne. So synom sa dlhšie nestretáva, nekupuje mu darčeky ani mu neposkytuje vreckové. Vo výpovedi uviedol, že si je vedomý svojho dlhu na výživnom, podľa svojho tvrdenia mal v deň výsluchu (15.02.2021) uhradiť sumu 230 eur.

Z výsluchu obžalovaného, svedkyne - poškodenej a listinných dôkazov (najmä rodný listy, rozsudky OSTT sp. zn. 19P/12/2014 a 13P/70/2020 a doklad o úhrade sumy 230 eur) bolo bez rozumných pochybností preukázané, že obžalovaný najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného.

Argumentáciu obžalovaného, že výživné nie je schopný platiť z dôvodu, že je nezamestnaný a má zdravotné problémy neobstojí. Súd považuje za vhodné obžalovanému zdôrazniť, že nie je jeho oprávnením svojou vlastnou úvahou neplniť vyživovaciu povinnosť, respektíve upravovať výšku vyživovacej povinnosti, ktorá mu bola určená právoplatným súdnym rozhodnutím bez toho, že by existovali objektívne skutočnosti nezávislé na jeho vôli, ktoré mu výživné v stanovenej výške neumožňujú plniť. V žiadnom prípade však trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného nezabavuje jeho nepriaznivá finančná situácia bez toho, aby existovala objektívna skutočnosť, ktorá by obžalovanému objektívne bránila nájsť si prácu (a udržať si ju) a teda si potrebný príjem zabezpečiť. Obžalovaný síce uviedol, že pre zdravotné problémy nie je schopný platiť výživné, avšak žiadnym spôsobom tvrdený nepriaznivý zdravotný stav nepreukázal. Okrem toho, obžalovaný sám uviedol, že napriek jeho tvrdeniam o nemožnosti zamestnať sa, príležitostne pracuje. Taktiež, napriek tvrdenému nepriaznivému zdravotnému stavu, nepožiadal o invalidný dôchodok, o podporu v nezamestnanosti, alebo o výplatu štátnych sociálnych dávok, čo napokon vyplýva aj potvrdenia ÚPSVaR Piešťany a Trnava (č. l. 35 a 36) a Sociálnej poisťovne (č. l. 37). Výška vyživovacej povinnosti obžalovaného bola naposledy zvýšená rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 13P/70/2020 s účinnosťou od 30.09.2020 na podklade toho, že obžalovaný v konaní zostal celkom pasívny, pojednávania sa nezúčastnil, svoje príjmy súdu nepreukázal, na svoju obranu neuviedol žiadne skutkové tvrdenia (napr. o nepriaznivom zdravotnom stave) a súd tak rozhodol o výške výživného na podklade potenciálneho príjmu obžalovaného. Z vykonaného dokazovania nie je možné dospieť k záveru, že obžalovanému by v plnení zákonnej vyživovacej povinnosti bránila objektívna skutočnosť nezávislá na jeho vôli, ale ide o subjektívne skutočnosti na strane obžalovaného, ktoré majú primárny pôvod v jeho nezáujme nielen o plnenie vyživovacej povinnosti ale aj v nezáujme o budovanie osobného vzťahu so synom. Tvrdenie obžalovaného, že okrem sumy 230 eur, ktorá bola na účet poškodenej pripísaná dňa 11.11.2020, uhradil aj umu 230 eur dňa 15.02.2021 sa nepreukázalo, nakoľko obžalovaný doklad o úhrade ďalšej sumy výživného nepredložil a svedkyňa - poškodená uviedla a potvrdila len jedinú úhradu výživného dňa 11.11.2020 vo výške 230 eur.

Výsledky procesu dokazovania preto dávajú súdu bezpečný záver na skonštatovanie, že obžalovaný ako všeobecne trestne zodpovedný subjekt s individuálne určenou povinnosťou tým, že najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. tak po stránke objektívnej ako i subjektívnej. Z hľadiska zavinenia súd konanie obžalovaného kvalifikoval ako nepriamy úmysel, pretože obžalovaný vedel, že svojím konaním, resp. opomenutím konania, na ktoré bol povinný, môže spôsobiť porušenie objektu chráneného Trestným zákonom a pre tento prípad s tým bol aj uzročený. Je vhodné doplniť, že obžalovaný už bol v minulosti pre rovnaký trestný čin právoplatne odsúdený, preto úvaha o prípadnom nedbanlivostnom konaní je vylúčená.

*** Výrok o treste ***

Pri úvahe o druhu a výmere trestu, pri rešpektovaní zásad ukladania trestov tak, ako to predpokladá ustanovenie § 34 Tr. zák., prihliadol súd na spôsob spáchania činu úmyselným konaním obžalovaného nesúceho znaky až absolútnej ľahostajnosti voči vlastnému dieťaťu, následok konania obžalovaného v podobe porušenia druhového objektu chráneného Trestným zákonom, zavinenie vo forme nepriameho úmyslu (§ 15 ods. 1 písm. b) Tr. zák.), pohnútku, absenciu poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zák. a bez existencie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zák., pričom prihliadol i na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy s tým, že v tomto smere majú nepochybný význam jednak údaje o osobe obžalovaného vyplývajúce z odpisu jeho registra trestov, z ktorého je zrejmé, že obžalovaný bol doposiaľ

2-krát súdne trestaný a navyiac je i tzv. špeciálnym recidivistom (už bol za rovnaký trestný čin podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. právoplatne odsúdený, trestným rozkazom OS Trnava, sp. zn. 4T/45/2020) a aj údaje z ústrednej evidencie priestupkov MVSR, z ktorej vyplýva, že obžalovaný bol 1-krát priestupkovo riešený pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dopustil práve proti poškodenej K. C..

Súd z hľadiska druhu trestu posudzoval tiež možnosť uloženia tzv. alternatívneho trestu, teda trestu nespojeného s odňatím slobody. V tomto smere súd vychádzal zo závažnosti spáchaného trestného činu. Závažnosť trestného činu určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy, podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia, zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, prípadne povinnosť súdu uložiť trest odňatia slobody. Pri prejednávanom trestnom čine stanovuje zákonodarca trestnú sadzbu v rozpätí jeden až päť rokov. Už týmto ho zákonodarca zaraďuje medzi prečiny (§ 10 ods. 1 písm. b) Trestného zákona), avšak podstatným tu je hlavne to, že stanovením rozpätia trestnej sadzby, zaradil zákonodarca tento trestný čin medzi menej závažné trestné činy, čo možno vyvodíť z toho, že za jeho spáchanie nemusí súd povinne vôbec ukladať trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Trestného zákona argumentum a contrario). Trestom odňatia slobody sa tu má na mysli nielen jeho nepodmienečná forma, ale aj prípadné podmiennečné odloženie výkonu trestu odňatia slobody. Súd za spáchanie prečinu podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona môže preto uložiť dokonca len samostatné alternatívne tresty ako napríklad peňažný trest, trest povinnej práce, trest zákazu činnosti a podobne. Z uvedených skutočností preto súd uzatvára, že prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona nie je podľa zákonodarcu tak typovo závažným trestným činom, aby určil súdu povinnosť ukladať pri ňom trest odňatia slobody. Pri zvažovaní druhu trestu je teda nutné vychádzať, okrem závažnosti spáchaného prečinu, či osoby obžalovaného aj z toho, že trest odňatia slobody je trestom ultima ratio (poslednou a krajnou možnosťou), ktorý môže súd uložiť len vtedy, ak iné druhy trestov, nemôžu celkom zjavne viesť k náprave obžalovaného

V tomto smere súd vychádzal z toho, že obžalovaný sa síce dopustil protiprávneho skutku, pričom išlo o typovo menej závažný trestný čin, avšak obžalovaný tento trestný čin začal páchať bezprostredne po jeho predchádzajúcom odsúdení, a napriek tomu v páchaní trestnej činnosti pokračoval.

Teda obžalovaný nepreukázal žiadnu mieru nápravy v súvislosti s predchádzajúcim odsúdením za rovnaký trestný čin (na podmiennečný trest odňatia slobody), naopak predchádzajúce odsúdenie na podmiennečne odložený trest odňatia slobody nemali na obžalovaného želaný výchovný vplyv. Súd vychádzajúc z uvedených okolností odmietol uloženie menej represívneho tzv. alternatívneho trestu pre zjavnú nespôsobilosť takéhoto trestu priaznivo pôsobiť na správanie obžalovaného, ktorý už bol v minulosti odsúdený. Pokiaľ aj obžalovaný tvrdil, že na výživné prispieval, nad rámec toho čo bolo nesporné, nepredložil súdu žiadny dôkaz o tom, že by výživné v rozhodnom období poškodenej uhradil aspoň sčasti, preto súd ani na jeho obhajobné tvrdenia o ďalšom plnení výživného nemohol prihliadať. Vzhľadom na uvedené, súd dospel k záveru, že jediný druh trestu, ktorý môže viesť obžalovaného k náprave a k predchádzaniu ďalšej trestnej činnosti z jeho strany je trest odňatia slobody.

Súd tiež posudzoval možnosť podmiennečného odkladu výkonu trestu u obžalovaného. Nie je totiž vylúčené dosiahnuť účel trestu uložením trestu odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu aj u páchatela, ktorý sa dopustil trestnej činnosti po krátkom čase po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody za podobnú trestnú činnosť (R 57/1990). Pri hodnotení recidívy páchatela z hľadiska možnosti jeho nápravy musí súd prihliadnuť na povahu predchádzajúcej trestnej činnosti, na časový odstup od posledného odsúdenia, na celkový spôsob jeho života a na pohnútku jeho ďalšieho trestného činu (R 39/1965). Pri úvahe o podmiennečnom odklade výkonu trestu odňatia slobody musí súd zhodnotiť všetky okolnosti týkajúce sa osoby páchatela, najmä jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, ako aj činu, ktorý obvinený spáchal, aby mohol urobiť odôvodnený záver, či sa účel trestu dosiahne aj bez jeho výkonu alebo nie (R 56/1970).

Vychádzajúc z uvedených úvah a vzhľadom na zistený skutkový stav súd dospel k záveru, že u obžalovaného nie je možné dosiahnuť účel trestu bez jeho výkonu. Jednak tomu bráni tá okolnosť, že u obžalovaného dochádza aj k recidívam v druhovo rovnakej trestnej činnosti, čoho dôkazom je aj tá skutočnosť, že prejednávaného skutku sa dopustil bezprostredne po predchádzajúcom odsúdení a v páchaní trestnej činnosti pokračoval bezprostredne po uložení trestu odňatia slobody za predchádzajúcu trestnú činnosť. Závažnou a determinujúcou okolnosťou je však samotná povaha stíhaného trestného činu. Obžalovaný napriek tomu, že prebieha voči nemu trestné stíhanie a napriek tomu, že si je plne vedomý svojej vyživovacej povinnosti, ktorú si neplnil ani počas trestného stíhania, neupustil od svojho protiprávneho konania a v páchaní prečinu zanedbania povinnej výživy pokračoval až do vyhlásenia

rozsudku súdu prvého stupňa, t. j. v trvaní takmer 2,5 rokov. Ak doposiaľ nedošlo ku korekcii jeho správania, je plne dôvodné prognózovať, že k takejto korekcii nedôjde ani v prípade podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, teda podmienený odklad výkonu trestu u obžalovaného úplne stráca opodstatnenie. Preto súd nepristúpil u obžalovaného k podmienenému odkladu výkonu trestu odňatia slobody podľa § 49 ods. 1 alebo § 51 ods. 1 Tr. zák.

Vychádzajúc zo zákonnej trestnej sadzby v zmysle § 207 ods. 3 Trestného zákona, ktorú súd neupravoval pre absenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (na predchádzajúce odsúdenie pre prečin podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. súd ako na priťažujúcu okolnosť neprihliadal, nakoľko toto odsúdenie je zohľadnené ako kvalifikačný znak podľa § 207 ods. 3 písm. c) Tr. zák. a v poradí prvé odsúdenie je zahladené), súd nadobudol presvedčenie, že na obžalovaného, ktorý skutok začal páchať a pokračoval v jeho páchaní bezprostredne po tom, čo bol trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. .4T/45/2020, odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy na trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 16 mesiacov (do 12.11.2021) a ktorý je tak navyše i špeciálnym recidivistom je nutné pôsobiť na dosiahnutie účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. 1-ročným nepodmieneným trestom odňatia slobody. Súd je presvedčený, že osoba obžalovaného rozvedená už vyššie sama o sebe vylučuje dosiahnutie účelu trestu prípadným alternatívnym trestom.

Súd záverom dodáva, že vyvodu trestnoprávnej zodpovednosti v tejto veci nebránil ani tzv. materiálny korektív v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., keďže s poukazom na spôsob spáchania činu a jeho následok je stupeň závažnosti činu vyšší ako nepatrný.

Skutkovú vetu tohto rozsudku súd čo do výšky zameškaného výživného upravil v zmysle § 122 ods. 13 Tr. zák.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Trnava na Krajský súd v Trnave. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie prokurátora, odvolanie, ktoré podáva za obžalovaného jeho obhajca, ako aj odvolanie, ktoré podáva za poškodeného alebo za zúčastnenú osobu ich splnomocnenec, musí byť zároveň odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Oprávnená osoba sa môže vzdať práva podať odvolanie. V prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Obžalovaný môže výslovne vyhlásiť, že nesúhlasí s podaním odvolania v svoj prospech jeho príbuznými v priamom rade, jeho súrodencami, osvojiteľom, osvojencom, manželom a druhom. Odvolanie má odkladný účinok.

V Trnave, dňa 25. novembra 2022